

Arrest

nr. 153 428 van 28 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN BEEK, die loco advocaat E. Van DER VLOET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Blijkens de gegevens van het administratief dossier komt verzoekende partij op 5 oktober 2014 het Rijk binnen in het bezit van een visum kort verblijf (type C), afgeleverd door de Nederlandse ambassade te Paramaribo, Suriname.

1.2. Op 6 oktober 2014 wordt in naam van verzoekende partij een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in de hoedanigheid van nicht van een Nederlandse Unieburger.

1.3. Bij beschikking van 8 december 2014 van de plaatsvervangend Kantontrechter, Eerste Kanton, Suriname, wordt de moeder van verzoekende partij, mevrouw R. A., ontzet uit de voogdij over verzoekende partij en wordt haar tante, mevrouw A. J. en *in casu* de Nederlandse referentiepersoon, benoemd tot voogd.

1.4. Op 3 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt op 23 april 2015 betekend. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.10.2014 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornaam: A. A. (...)

Nationaliteit: Surinaamse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: P. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: 98.01.24 562-07

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.10.2014 gezinshereniging aan met haar tante, mevr. A. J. (...), geboren op 16.12.1975, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 75.12.16 516-81.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst; ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Als bewijsstukken legt betrokkene volgende documenten voor:

- verklaring op eer dd. 30.09.2014 vanwege de moeder van betrokkene waarin ze de toestemming geeft aan betrokkene om te verblijven in België bij de referentiepersoon
- attest van het Surinaamse Ministerie van Justitie en Politie - Bureau voor Familierechtelijke zaken dd.16.02.2014., betreffende een onderzoek naar de leef- en woonomstandigheden van de referentiepersoon
- verklaring van de advocaat van de referentiepersoon dd. 03.10.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een vordering omtrent de voogdij over betrokkene heeft opgestart
- woonstcontrole op het adres van de referentiepersoon dd. 05.10.2014
- inschrijvingsverklaring school dd. 10.10.2014
- attest arbeidsongeschiktheidsuitkering dd.19.09.2014 op naam van de referentiepersoon; salarisspecificaties voor de maanden juli, augustus, september 2014 op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon; kortlopende arbeidsovereenkomsten (uitzendarbeid) voor de maanden september - oktober 2014 en bijbehorende loonbrieven voor de maanden augustus - september 2014; verbintenis tot ten laste neming dd. 02.06.2014 tussen betrokkene en dhr. V. U. R. (...), zijnde de echtgenoot van de referentiepersoon
- beschikking ontzetting en benoeming voogdij dd. 08.12.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon benoemd werd tot voogd van betrokkene

Echter, uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

1.5. Op 3 april 2015 neemt de gemachtigde eveneens ten aanzien van de voogd van verzoekende partij, mevrouw A. J., een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging van verzoekende partij (bijlage 38). Deze beslissing wordt door de Raad vernietigd op 28 september 2015 bij arrest nr. 153 429.

2. Over de ontvankelijkheid

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat hij dient te zijn vertegenwoordigd door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu is de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten en betreft ze dus rechten die aan de persoon verbonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, gezien haar leeftijd, over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen, nu uit het administratief dossier blijkt dat zij 17 jaar oud was op het ogenblik van het indienen van het beroep op 21 mei 2015. Zij diende aldus niet te worden vertegenwoordigd door haar voogd. Het beroep ingesteld door de eerste verzoekende partij ten aanzien van de eerste bestreden beslissing is dan ook ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het eerste middel luidt als volgt:

“De bestreden beslissing schendt artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, door te stellen dat niet afdoende zou bewezen zijn dat verzoekster in het land van herkomst ten laste was of in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar tante (burger van de unie) en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Verzoekster brengt op heden een document bij van het Centraal Bureau Burgerzaken Suriname, waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster vanaf haar geboorte bij haar tante woonde.

Bovendien blijkt uit de beschikking ontzetting en benoeming voogdij dd. 8.12.2014 dat de rechtbank hier oordeelde over processen-verbaal van verhoor van reeds op 8.10.2012, 10.12.2012, 28.01.2013, 11.2.2013, 11.3.2013, 8.4.2013, 13.5.2013, 14.10.2013 en 9.12.2013, 13.1.2014, 10.3.2014, 9.6.2014, 13.10.2014 en 10.11.2014. Uiteraard is de beslissing van benoeming voogdij dd. 8.12.2014 geen beslissing die op 1 dag genomen werd. Uit de verschillende processen-verbaal blijken heel duidelijk de talrijke voorgaande onderzoeken en beoordelingen die in dit dossier zich reeds hadden voorgedaan. Reeds jaren voordien was er een onderzoek naar de situatie van verzoekster, waarbij men duidelijk kon vaststellen dat verzoekster inderdaad deel uitmaakte van het gezin van haar tante, waarde het verzoek tot benoeming voogdij werd goedgekeurd!

Er dient dienvolgens geconcludeerd dat er sprake is van een schending artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, aangezien verzoekster wel afdoende bewijst dat zij in het land van herkomst ten laste was of in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar tante (burger van de unie) en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Dat deze inbreuken op vermelde wetsartikel afdoende ernstig zijn om de vordering van verzoekster toe te kennen.”

3.3. Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, doordat de gemachtigde heeft vastgesteld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat verzoekende partij in haar land van herkomst ten laste was of in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Verzoekende partij meent dat zij afdoende heeft bewezen in haar land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar tante en dat zij in haar land van herkomst deel uitmaakte van haar gezin. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar de stukken die zij heeft voorgelegd ter staving van haar aanvraag om gezinshereniging, in het bijzonder vestigt zij de aandacht op de “beschikking ontzetting en benoeming voogdij” van 8 december 2014. Uit deze beschikking blijkt dat de bevoegde rechtbank zich bij haar beslissing heeft gesteund op verschillende processen-verbaal, met name die van 8 oktober 2012, 10 december 2012, 28 januari

2013, 11 februari 2013, 11 maart 2013, 8 april 2013, 13 mei 2013, 14 oktober 2013, 9 december 2013, 31 januari 2014, 10 maart 2014, 9 juni 2014, 13 oktober 2014 en 10 november 2014. Uit deze verschillende processen-verbaal blijkt volgens verzoekende partij dat de beslissing om de voogdij over te dragen op haar tante op 8 december 2014 gebaseerd is op talrijke voorgaande onderzoeken en beoordelingen. Reeds jaren voordien werd er onderzoek verricht naar haar (thuis)situatie, waarbij men duidelijk kon vaststellen dat verzoekende partij inderdaad deel uitmaakte van het gezin van haar tante, reden waarom het verzoek om de voogdij op laatstgenoemde over te dragen werd goedgekeurd.

3.4. De in punt 1.2 vermelde verblijfsaanvraag van verzoekende partij was gesteund op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in het kader van haar verblijfsaanvraag onder meer de volgende documenten heeft voorgelegd: een verklaring op eer van 30 september 2014 vanwege de moeder van verzoekende partij waarin zij toestemming geeft aan de verzoekende partij om te verblijven in België bij de referentiepersoon, een verslag van het Surinaamse Ministerie van Justitie en Politie, Bureau voor Familierechtelijke zaken van 16 februari 2014, een verklaring van de advocaat van de referentiepersoon van 30 oktober 2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een vordering omtrent de voogdij over betrokkene heeft opgestart en een *“beschikking ontzetting en benoeming voogdij”* van 8 december 2014 van de Kantonrechter te Suriname waaruit blijkt dat de referentiepersoon wordt benoemd tot voogd van de verzoekende partij.

De verwerende partij somt enkel voormelde stukken op in de bestreden beslissing, en besluit vervolgens dat uit het geheel van de voorgelegde bewijsstukken niet afdoende blijkt dat verzoekende partij, in de periode voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag, in haar land van herkomst ten laste was of het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger, waardoor niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen verdere motieven bevat die toelaten te begrijpen waarom de verwerende partij, na een loutere opsomming van de voorgelegde stukken, tot deze conclusie komt.

In de nota met opmerkingen wordt de conclusie dat niet wordt aangetoond dat verzoekende partij in haar land van herkomst ten laste zou zijn geweest van haar tante of dat zij in het land van herkomst deel zou hebben uitgemaakt van het gezin van haar tante, als volgt toegelicht: *“Zij kan niet gevolgd worden daar waar zij beweert deel uit te maken van het gezin van haar tante tijdens de periode voorafgaand aan haar aanvraag tot gezinshereniging. Integendeel, uit het verslag, d.d. 16 februari 2014 van het Surinaams Bureau voor familierechtelijke zaken blijkt dat verzoekster ten laste van haar moeder was gedurende de periode van vier jaar die het verslag vooragaat. Bovendien werd geen bewijs van vorige samenwoning tussen verzoekster en haar tante voorgelegd. Het feit dat haar tante, bij beschikking van de Surinaamse kantonrechter d.d. 8 december 2014, benoemd werd tot voogdes over verzoekster doet geen afbreuk aan die vaststelling”*.

Aldus is de verwerende partij in de nota van oordeel dat de voorgelegde bewijsstukken niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar tante, omdat 1) verzoekende partij in de periode voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag ten laste was van haar moeder en omdat 2) verzoekende partij hiermee niet heeft aangetoond in de periode voorafgaand aan de aanvraag te hebben samengewoond met haar tante. Dit standpunt wordt ter terechtzitting bevestigd door de opmerking van de verwerende partij dat verzoekende partij, toen zij nog in Suriname verbleef, gedurende vier jaar niet heeft samengewoond met haar tante.

3.5. Zoals reeds gesteld, wordt deze vaststelling betwist door verzoekende partij, die in haar verzoekschrift aangeeft dat zij middels de voorgelegde stukken wel degelijk aantoonde dat zij vanaf geboorte in haar land van herkomst ten laste is geweest van haar tante en dat zij in haar land van herkomst deel uitmaakte van haar gezin. Verzoekende partij benadrukt dat uit de *“beschikking ontzetting*

en *benoeming voogdij*” van 8 december 2014 blijkt dat haar tante werd benoemd tot haar voogd en dit na jarenlang onderzoek naar haar situatie.

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar het document van het “Centraal Bureau Burgerzaken Suriname” (stuk 10 bij het verzoekschrift), waaruit verder duidelijk zou blijken dat zij vanaf haar geboorte bij haar tante woonde. De Raad stelt vast dat dit stuk zich niet in het administratief dossier bevindt en dat dit document bijgevolg pas voor het eerst bij het verzoekschrift wordt voorgelegd. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden verblijfsweigering (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Uit het verslag van het Surinaamse Ministerie van Justitie en Politie – Bureau voor Familierechtelijke zaken dd. 16 februari 2014, dat wel tijdig aan de gemachtigde werd voorgelegd in het kader van de verblijfsaanvraag, blijkt onder meer dat verzoekende partij vanaf vijfjarige leeftijd bij haar tante, de Nederlandse referentiepersoon, heeft ingewoond en dit tot diens vertrek naar Nederland in 2009 en dat verzoekende partij sindsdien – toen zij nog in Suriname verbleef – vrijwel elke dag contact heeft gehad met haar tante. In dit onderzoeksverslag wordt tevens uiteengezet dat de moeder van verzoekende partij op financieel gebied steeds ondersteuning nodig heeft gehad van de tante van verzoekende partij om te kunnen zorgen voor haar minderjarige kinderen. Evenzo wordt erop gewezen dat – gelet op de financiële- en huisvestingsproblemen van de moeder van verzoekende partij, die ervoor zorgden dat zij niet in staat werd geacht om haar kinderen adequaat op te voeden – reeds voor het vertrek van de tante van verzoekende partij naar Nederland het plan werd opgevat om verzoekende partij bij haar tante te laten wonen, doch dit bleek toen organisatorisch moeilijk haalbaar. Het verslag is gericht aan de Nederlandse Raad voor Kinderbescherming, met de vraag om een onderzoek te voeren naar de leef- en woonomstandigheden van de referentiepersoon, *in casu* de tante van verzoekende partij die de Kantonrechter van het Eerste Kanton te Suriname een verzoek heeft ingediend om de voogdij te verkrijgen over verzoekende partij.

Samengevat kan worden gesteld dat in voormeld onderzoeksverslag van 16 februari 2014 wordt aangegeven dat verzoekende partij minstens vanaf de leeftijd van vijf jaar steeds bij haar tante heeft gewoond tot diens vertrek in 2009, dat verzoekende partij na het vertrek van haar tante steeds een hechte emotionele band met deze persoon is blijven behouden, dat zij gedurende deze periode ook financieel werd ondersteund door haar tante en dat het steeds de bedoeling is geweest om haar tante in Nederland (en voor vervolgens in België) uiteindelijk te komen vervoegen.

Uit de *“beschikking ontzetting en benoeming voogdij”* d.d. 8 december 2014, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat er reeds vanaf eind 2012 stappen werden ondernomen door de tante van de verzoekende partij, *in casu* de opgegeven referentiepersoon – die toen, zo blijkt uit de verklaring van inschrijving d.d. 19 juli 2010 die zich in het administratief dossier bevindt, reeds in België verbleef –, om de voogdij te verkrijgen over verzoekende partij. Uit deze beschikking, waarin verwezen wordt naar een veertiental processen-verbaal opgesteld tussen 8 oktober 2010 en 10 november 2014, kan worden afgeleid dat de toewijzing van de voogdij aan de tante van verzoekende partij inderdaad gebaseerd is op jarenlang onderzoek naar de situatie, zoals in het verzoekschrift wordt aangehaald.

3.6. *In casu* rijst de vraag hoe het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dient te worden begrepen.

Hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38).

(Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving.

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

3.7. In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*):

Van belang is te wijzen op de volgende paragrafen van het voormelde arrest Rahman:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Voorts blijkt uit het arrest Rahman dat de lidstaten, om tegemoet te komen aan de verplichting om personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid aantonen met de Unieburger gunstiger te behandelen, volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in de richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden “overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat

iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord “vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, §§ 22-24).

Tevens wordt in het arrest *Rahman* benadrukt dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van deze beoordelingsmarge in hun wetgeving bijzondere voorwaarden mogen stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, teneinde te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, § 38).

Volgens het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. In andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

3.8. Zoals reeds werd opgemerkt, vormt artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn en vereist deze bepaling een nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke situatie van het betrokken familielid van de Unieburger.

3.8.1. Gelet op het voormelde, kan de in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde vereiste dat de betrokkene dient aan te tonen in het land van herkomst ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de Unieburger, niet worden geïnterpreteerd in die zin dat de Unieburger diende samen te wonen met het familielid in het land van herkomst.

Uit de toelichting verschaft in de nota met opmerkingen, blijkt dat de gemachtigde het bewijs van samenwonen tussen verzoekende partij en haar tante in haar land van herkomst, Suriname, als een noodzakelijke voorwaarde beschouwt om te voldoen aan de vereiste dat verzoekende partij in haar land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar tante. Vooreerst is dit een *a posteriori* motivering die niet uitdrukkelijk terug te vinden is in de bestreden beslissing. In de mate dat deze motieven als impliciet worden beschouwd, bemerkt de Raad dat een dergelijke interpretatie van deze wettelijke voorwaarde, niet strookt met de uitlegging die het Hof van Justitie geeft in het arrest *Rahman*. In zoverre de gemachtigde van de verzoekende partij vereist dat zij, om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger, een bewijs van feitelijke samenwonen met haar tante in haar land van herkomst voorlegt, dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, nu hij dit artikel, gelet op de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, te beperkend heeft toegepast.

3.8.2. Uit de bestreden beslissing, in samenlezing met de toelichting verschaft in de nota met opmerkingen, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde tegemoet is gekomen aan de verplichting om een nauwkeurig onderzoek te voeren van de persoonlijke situatie van verzoekende partij. Zulk onderzoek vereist dat rekening wordt gehouden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de Unieburger die hij of zij wenst teervoegen (zie punt 3.7).

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat uit het onderzoekverslag van 16 februari 2014 blijkt dat de verzoekende partij in de periode voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag ten laste was van haar moeder. Dit is een *a posteriori* motivering die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing. In de mate dat deze motieven als impliciet besloten in de bestreden beslissing worden beschouwd, stipt de Raad in dit kader dat uit de voorgelegde stukken, met name uit het onderzoekverslag d.d. 16 februari 2014, wel degelijk blijkt dat verzoekende partij minstens vanaf de leeftijd van vijf jaar tot aan het vertrek van haar tante in 2009 bij deze persoon heeft ingewoond en dat zij in die periode steeds financieel afhankelijk is geweest van haar tante. Hoewel verzoekende partij, toen zij nog in haar land

van herkomst verbleef, vier jaar niet heeft samengewoond met haar tante nadat deze persoon is vertrokken naar Nederland en vervolgens naar België, blijkt uit de stukken die werden voorgelegd in het kader van de verblijfsaanvraag dat verzoekende partij, zelfs toen ze bij haar moeder inwoonde, steeds financieel afhankelijk is geweest van haar tante, dat zij *quasi* dagelijks met elkaar in contact zijn gebleven en dat er na het vertrek van haar tante stappen werden ondernomen om de voogdij over verzoekende partij te laten overdragen op haar tante.

Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde, in het kader van een beoordeling of er sprake is van nauwe en duurzame familiebanden, een onderzoek heeft gevoerd naar deze bijzondere feitelijke omstandigheden die het geval van verzoekende partij kenmerken. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.9. Gelet op wat hierboven is besproken, wordt een schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dan ook aangetoond.

Het eerste middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient dit niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES